

Ζητήσετε και κρατείτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλονικεῖς (Κεφ. Β' στίχ. 15)

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΥΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 4 Ἰανουαρίου 1960 (Π.Ο.Η.)
Ἔτος ΙΕ'. Ἀριθ. 329 Τιμή Φύλλον Δοχ. 1

ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΤΕΧΝΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Σ.
Γραφεῖα: Ὁδὸς Κάνιγγος 32 Τηλ. 622.952 - Ἀθῆναι

Διευθύνεται ἐπὶ ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 80
Ἐξαμηνιαῖος: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ Τῷ ΝΕῷ ΕΤΕΙ

Ἀκούραστος καὶ νοσταλγικός κυνηγὸς τῆς εὐτυχίας ὁ ἄνθρωπος πανηγυρίζει κατὰ τὸν πλεόν χαρούμενον τρόπον ἐκάστην νέαν χρονίην περίοδον. Μεταθέτων δὲ τὰς ἐλπίδας καὶ τοὺς πόθους τοῦ ἐκ τοῦ παρελθόντος εἰς τὸ μέλλον εὐχεται δι' ἑαυτὸν καὶ τοὺς προσφιλεῖς τοῦ εὐχὰς τολμηρὰς καὶ ἐνίοτε ἀνευ οὐσιαστικοῦ περιεχομένου.

Καινούργιος χρόνος! Ἐκφρασις πραγματικῶς κενή! Ἀπειροελάχιστον μόριον τῆς αἰωνιότητος ὁ χρόνος δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἰδιότητα, τὴν ὁποίαν στερεῖται τὸ ὄλον! Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ἡ αἰωνιότης δὲν δύναται, ὥς ἐκ τῆς φύσεώς της, νὰ εἶναι οὔτε καινούργια, οὔτε παλαιὰ κατ' ἀναλογίαν καὶ ὁ χρόνος!

Ἄλλωστε ὁ χρόνος, ὡς μία μαθηματικὴ συμβατικὴ ἔννοια, ἔχει μόνον πρακτικὴν σημασίαν καὶ ἐξυπηρετεῖ τὸν ἄνθρωπον νὰ ἐντοπίζῃ τὰ διάφορα ἱστορικὰ καὶ προσωπικὰ γεγονότα. Καὶ τὰ μὲν γεγονότα χάνονται εἰς τὴν ἄβυσσον τοῦ χρόνου, ὅπως ἡ ὑδατίνη αὐλάξ, ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν κινουμένην ἑλικά τοῦ πλοίου σβύνη εἰς τὴν ὑγρὰν ἀπεραιωσύνην τῆς θαλάσσης· ὁ ἄνθρωπος ὅμως πορεύεται σταθερῶς πρὸς τὴν αἰωνιότητα.

Καὶ ὅμως ἔχει καὶ ὁ χρόνος τὴν ἀξίαν του! Ἡ ἀξία μάλιστα τοῦ χρόνου καθίσταται ὁμολογουμένως τεραστία, λόγῳ τοῦ ἀμετακλήτου αὐτοῦ. Τὸ χρῆμα, ἡ υγεία, τὰ ὕλικά ἐν γένει ἀγαθὰ ἐπανερχονται συνήθως εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ἀνθρώπου. Οὐδεμία ὅμως μέθοδος ἐπιστημονικὴ, οὐδεμία δύναμις, οὐδεὶς πλοῦτος δύνανται νὰ καταστήσουν τὸ «χθές» «σήμερον»

καὶ τὸ «παρελθόν», «παρόν»!

Ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς καὶ ἡ ἐλάχιστη στιγμή τοῦ χρόνου βαρύνει ἀφαντάστως ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐπὶ τοῦ ὕλικοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ κυρίως καὶ πρὸ παντός ἐπὶ τοῦ πνευματικοῦ ἀνθρώπου.

Μία στιγμή ἐχρειάσθη ὁ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ληστής, διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὸ σωτήριο «Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ Σου». Μία στιγμή ἤρκεσε εἰς τὸν Ἰούδα διὰ νὰ προδώσῃ τὸν Κύριον!

Ποίᾳς ὅμως τεραστίας συνεπειῶς εἶχον αἱ στιγμαὶ αὗται;

Αὐτὸ δὲ ἀκριβῶς τὸ σημεῖον ὀφείλομεν νὰ προσέξωμεν ἅπαντες. Μία στιγμή ἀρκεῖ εἰς τὸν κλέπτην τῶν ψυχῶν, διὰ νὰ συλλήσῃ τὸν ἀνεκτίμητον θησαυρὸν, τὴν σωτηρίαν ἡμῶν.

Καλὸν λοιπὸν θὰ εἶναι νὰ διερευνήσωμεν τὴν ζωὴν μας, κατὰ τὸ παρελθὸν αὐτῆς καὶ νὰ ἴδωμεν, ἐὰν ἐκάναμε καλὴν χρῆσιν τοῦ χρόνου! Νὰ ἐξετάσωμεν μὲ εἰλικρίνειαν τὰς πράξεις μας, τὰς σκέψεις μας, τὴν πρᾶξιν τοῦ εὐρισκόμεθα εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ χρόνου καὶ ἔχομεν τὴν δυνατότητα τῆς ἐπαναρρυθμίσεως τῆς ζωῆς μας πρὸς τὰς αἰωνίας ἀρχὰς τῆς χριστιανικῆς πίστεως!

Ἐκάστη ἀνατολὴ ἡλίου καὶ ἐκάστη δύσις ἃς ἐνσαρκώνουν συγχρόνως τὴν ἐλπίδα καὶ τὸν φόβον! Ἐλπίδα, διότι ἡ θεία πρόνοια μᾶς ἐνεπιστεύθη καὶ τὴν ἡμέραν αὐτὴν, φόβον διότι δὲν γνωρίζομεν πόσας εἰσέτι ἡμέρας θὰ μᾶς ἐπιχορηγήσῃ. Φόβον βεβαίως οὐχὶ συντρίβοντα καὶ παραλύοντα φόβον προερχόμενον ἐκ τῆς ἐπι-

Αὐτὸ ποὺ λέει :

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Ἐάν κανεὶς στατιστικῶς διερευνήσῃ ἓνα ἕκαστον ἄτομον, ἐπαγγελλόμενον εὐσεβείαν καὶ ἔχον ἅπαντα τὰ κοσμήματα τῶν χριστιανικῶν ἀξιών, θὰ διαπιστώσῃ μίαν σχετικὴν τελειότητα καὶ ἕ.α. διακαῇ πόθον νὰ ἐργασθῇ !

Ὁ ζῆλος μάλιστα δι' ἐργασίαν ὁδηγεῖ τὸ ἄτομον νὰ λαμβάνῃ τολμηρὰς ἀποφάσεις. Πόσοι νέοι ἀνέλαβον τὸν σταυρὸ τοῦ ἱεροποστόλου εἰς χώρας ἀγρίας ; Πόσοι δὲν ἐμαρτύρησαν διὰ τὰς ιδέας τῶν ;

Καὶ ὑπάρχει πάντοτε ἐργασία. Ἰσχύει πάντοτε ἡ διαπίστωσις τοῦ Κυρίου «ὁ θερισμὸς πολὺς οἱ ἔργατα ὀλίγοι». Ἐργασία ὑπάρχει ! Συνεργασία δὲν ὑπάρχει !

Τὸ φαινόμενον εἶναι ἀναμφισβήτητον καὶ ἐπιβεβαιούται ἀπὸ πλῆθος παραδειγμάτων.

Ὑπάρχουν ἄτομα, ποὺ περιορίζουν τὴν δραστηριότητά τους εἰς τὰ ὅρια τῆς ἀτομικῆς τῶν προσπαθειῶν ! Γράφουν, ὁμιλοῦν, διδάσκουν ! Μὴ ζητήσετε ἀπὸ τὰ ἄτομα αὐτὰ νὰ διαθέσουν τὴν δραστηριότητά τους εἰς μίαν συλλογικὴν καὶ ἀνώνυμον ἐκδήλωσιν ! θὰ εὗρουν τρόπον νὰ διαφύγουν τὸν κλοιὸν !

Ἄλλα πάλιν ἄτομα «ἐμπορεύονται» τὰς ιδέας καὶ ἡ κίνησις τῶν προσδιορίζεται ἀπὸ τὴν προσδοκίαν τῶν συνεπειῶν, εἴτε ἠθικῶν, εἴτε ὕλικῶν !

Καὶ οἱ εὐσεβεῖς καὶ ἀπηλλαγμένοι τοιούτων ὕστεροβουλίων δὲν προσφέρουν διὰ συνεργασίαν. Εἶναι ἀκαμπτοὶ καὶ ὀστρακωδῶς προσηλωμένοι εἰς τὰς «θέσεις» τῶν καὶ δὲν εἶναι διατεθειμένοι νὰ συζητήσουν μίαν δυνατότητα συνεργασίας.

Ἄλλοι ὁμιλοῦν καὶ κινεῦνται συλλογικῶς, μόνον ὅταν φέρουν τὰς ιδιότητας τῶν διοικούντων καὶ τῶν ἡγετῶν. Ὅσκις στεροῦνται τῆς ἡγετικῆς προβολῆς ἢ ἀποσύρονται ἢ ἀσχοῦν πολεμικὴν κατὰ τῶν «ἀναξίων» ἡγετῶν.

Τὸ φαινόμενον αὐτὸ, εἴπομεν, εἶναι γενικὸν καὶ συναντᾶται εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ἀνθρωπίνης δραστηριότητος. Σὲ ὅποιον σύλλογον μπεῖς, σὲ ὅλοιαν ὁργάνωσιν καὶ ἂν ἐνταχθῇ, θὰ συναντήσῃς τοὺς

θυμίας νὰ κατακτήσωμεν τὴν αἰωνιότητα.

Ἄς καταστήσωμεν λοιπὸν τὸν χρόνον καινούργιον μὲ τὰς ὥραιας ἀποφάσεις μας νὰ ζήσωμεν ὡς τέκνα φωτός, ὡς ἄνθρωποι ἐξαγορασθέντες ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν τῆς ἁμαρτίας μὲ τὸ πολυτίμητον καὶ ὑπὲρ τὸ σῶμπαν βαρύνον, Αἷμα τοῦ Σωτῆρος.

Ἄς θεωρήσωμεν τὸν χρόνον καὶ τὴν συναφασμένην μὲ αὐτὸν ἐπίγειον ζωὴν μας, ὡς δῶρα τῆς θείας προνοίας διὰ τῶν ὁποίων καὶ χαίρομεθα, ἀλλὰ καὶ ἀνυψούμεθα πνευματικῶς.

Μὲ τοιαύτας σκέψεις θὰ ἐμπλουτίσωμεν τὴν ψυχὴν μας μὲ τὴν γλυκεῖαν ἐλπίδα, μὲ τὴν εὐφρόσυνον αἰσιοδοξίαν, μὲ τὴν σεμνὴν χαρὰν, ἐπὶ τῶν ὁποίων θεμελιούται ἡ πραγματικὴ εὐτυχία τοῦ χριστιανοῦ.

«παραγκωνισμένους», «τοὺς ἀδικημένους», τοὺς ὄνειροπόλους δραματιστάς, τοὺς ἀπὸ συστήματος ἀντιπολιτευομένους, τοὺς ἐκρηκτικούς, τοὺς τοὺς τοὺς ὅχι ὁμῶς τοὺς ἐν πνεύματι καὶ ἁρμονίᾳ συνεργαζομένους πρὸς ἐπίτευξιν τῶν κοινῶν σκοπῶν.

Θὰ ἐπερίμενε κανεὶς τὸ φαινόμενον αὐτὸ νὰ μὴ παρατηρῆται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἀλλ' ὅσοι διατὶ νὰ παρατηρῆται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ; Τὸ πλάνον τῆς ἐργασίας εἶναι δεδομένον ἢ προσφορὰ δὲ τοῦ μέλους δὲν συνίσταται εἰς τὴν ἐκπόνησιν σχεδίων καὶ προγραμμάτων, ἀλλ' εἰς τὴν ἐνταξίν του εἰς τὸν ρυθμὸν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς.

Καὶ ὁμῶς τὸ πνεῦμα τῆς συνεργασίας ἀπουσιάζει κυρίως ἐκ τῆς Ἐκκλησίας.

«Ζωὴ» ἀπὸ τὴν μίαν πλευράν, «Ἀποστολικὴ Διακονία» ἀπὸ τὴν ἄλλην ! Ὁ ἓνας Ἀρχιερεὺς ὑποβλέπει τὸν ἄλλον ! Ὁ ἀνώτερος κληρὸς δεσπόζει ἐπὶ τοῦ κατωτέρου, αἱ λαϊκαὶ θρησκευτικαὶ ὁργανώσεις ὑποκαθιστοῦν ἐν πολλοῖς, τὴν Ἐκκλησίαν.

Ποῦ λοιπὸν τὸ πνεῦμα τῆς συνεργασίας ;

Μία μορφή συλλογικῆς δραστηριότητος ὑπάρχει ! Ὁ φαρισσαϊκός, ἡ σκοτεινὴ συννομωσία πρὸς ἀλληλεξόντωςιν !

Δὲν ὑπάρχει συνεργασία !

Διὰ τί ;

Διότι οἱ χριστιανοὶ (περὶ αὐτῶν κυρίως ἐνδιαφερόμεθα) εἴτε 45 καρατίων γνήσιοι εἶναι, εἴτε ἀμφισβητούμενης γνησιότητος τυγχάνουν δὲν ζοῦν τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας ! Δὲν ἔχουν συλλάβει τὸ ὕψιστον καὶ ἅγιον νόημα τῆς μορφῆς, ποὺ πρέπει νὰ ἔχῃ ἡ σχέσις τῶν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ μετὰ αὐτῶν.

Ἡ εἰκὼν τῆς ἀμπέλου μὲ τὰ κλήματα, τῆς τῶσον προσφιλοῦς εἰς τὸν Κύριον, ἀλλὰ καὶ τῆς τόσον ἐκφραστικῆς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος ἐπεσκίασθη ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῆς ὑπερηφάνου κυπαρίσσου, ἡ ὁποία μόνον ἀνυψοῦται, χωρὶς νὰ ἐπεκτείνεται. Δι' αὐτὸ καὶ ἡ ὁργὴ τοῦ κεραυνοῦ τὴν πλῆσσει εὐκολώτερον !

Ὅλοι μας θέλομεν νὰ εἴμεθα κυπαρίσσια καὶ ὄχι κλήματα τῆς ἀμπέλου.

Ἀλλὰ τί συνήθως ὑπενθυμίζει τὸ κυπαρίσσι ;

Τὸ Νεκροταφεῖο ! Τοὺς τάφους !

Δι' αὐτὸ καὶ μὲ μεγάλην εὐκολίαν διασπώμεθα ! Ἀλλοτε μὲ τὸν Κώδικα τῆς ἠθικῆς εἰς τὸ χέρι καὶ ἄλλοτε μὲ τὸ Πηδάλιον ἀναζητοῦμεν ἐπιμόνως ψεγάδια καὶ παραβάσεις εἰς τοὺς συνεργάτας μας, διὰ νὰ καταστρέψωμεν τὴν ἐνότητα καὶ τὴν συνεργασίαν.

Οἱ χριστιανοὶ περισσότερον φιλοσοφοῦν καὶ οὐδ' ὅπως ζοῦν τὴν χάριν τοῦ πνεύματος ! προφέρουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν διάνοιαν καὶ ὄχι τὴν καρδίαν ! Δι' αὐτὸ καὶ θέσεις ὅπως «ὁ θέλων ἐν ὑμῖν πρῶτος ἔστω πάντων ἔσχατος» μόνον ῥητορικὴν ποικιλίαν εἰς τοὺς ὁμιλητὰς ἐξασφαλίζουν !

Καὶ μετὰ λέγομεν, ὅτι εἴμεθα ἀδελφοί ! Ἀθλίε-

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΕΤΟΥΣ

Ἐν ὁλόκληρον ἔτος κατεποντίσθη εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς αἰωνιότητος! Κατὰ τὸ ἔτος αὐτό, τὸ 1959, πολλὰ γεγονότα συνέβησαν, τῶν ὁποίων αἱ συνέπειαι θὰ ἔχουν βαρύτητα. Γεγονότα διεθνή καὶ Ἐκκλησιαστικά. Οὕτω ὁ ἄνθρωπος ἠδυνήθη νὰ θέσῃ ὑπὸ τὸν ἑλεγχόν του αὐτὸ τοῦτο τὸ διάστημα, ἐξαποσειλάς εἰς τὴν ἀπεραντωνήν του τοὺς πρώτους τεχνικοὺς δορυφόρους. Τὸ τοιοῦτον, ἴσως, ἐπαυξήσει τὴν ἀλλαξονίαν του καὶ ἴσως προκαλέσῃ θανάσιμον ἀνταγωνισμόν μεταξὺ τῶν ἀντιμαχομένων διεθνῶν παρατάξεων! Οἱ ἡγέται τῶν διεθνῶν παρατάξεων περιώδυσαν τὴν ὑφήλιον, διαμηνύοντες εἰρήνην. Ἡ περιοδεία τῶν ὁμῶς ἦτο περιοδεία διπλωματῶν καὶ ἡ νοσταλγία τῶν διὰ τὴν εἰρήνην κατηρθύνετο περισσότερο ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ ὀλέθρου καὶ τὴν ἀγνοίαν τοῦ ἐξοπλισμοῦ τοῦ ἀντιπάλου καὶ ὀλιγώτερον ἀπὸ αἰσθημα ἀγάπης. Τί μποροῦν νὰ κύνουν χωρὶς τὸν Χριστόν; Ὁ Πάπας ἔρριψε καὶ πάλιν τὸ κόκκαλο! Τὴν ιδέαν τῆς Ἐνώσεως! Μερικοὶ μὲ ἡδονὴν τὸ γλύφουν! Ἐλησμόνησαν, φαίνεται, τὴν Φεράραν καὶ τὴν συμπεριφορὰν τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴν περίοδον τῆς Δοκιμασίας τοῦ ἔθνους μας. Πολλὰ πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ ἰδίως ἡ ὁραία Ρόδος ἐμολύνθησαν ἀπὸ τὰ Παμπροτεσταντικά Συνέδρια! Τὸ μικρόβιον τοῦ προτεσταντισμοῦ ἐκκολάπτεται εἰς πολλοὺς ἐγκεφάλους κληρικῶν καὶ μεγαλοσχήμεων λαϊκῶν. Ἡ χώρα μας ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν Πατριάρχων καὶ ἀρχηγῶν διαφόρων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, ὡς τοῦ Πατριάρχου Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων, Ἀλεξανδρείας, Σερβίας κλπ. Ἡ αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος συνεταράχθη ἀπὸ τὴν κίνησιν τῶν ἐπὶ Ἀρχιερέων, οἱ ὅποιοι ὁμῶς σὰν ἄτακτα παιδιὰ καθισχύασαν, ὅταν ἐσεῖσθη ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν μία μυστηριώδης γάβδος. Τί σοῦ λέει ἐκεῖνο τὸ ἀλχημιστικὸ «ὡς μὴ γενομένη»!

Κατὰ τὸ ἔτος, πὺν ἔδυσσε, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐπεσκέφθη τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀριστεύσας εἰς τὸ μάθημα τῆς ἀνεξιθρησκείας! Εἰς Ἀμερικὴν συνήλθον δύο Σύνοδοι τῶν ὀρθοδόξων Ρώσων τῆς διασποράς. Ἀποφασίζεται ἡ σύγκλησις Πανορθοδόξου Συνόδου. Ἀποφασίζεται ἡ σύνταξις νέου Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας καὶ τὸ τοιοῦτον δίδει ἀφορμὴν ὀξείας διαμάχης μεταξὺ Ἱεραρχῶν καὶ Ὑπουργοῦ.

στέρη ἐκπρόνευσις τῆς ἀγίας αὐτῆς λέξεως δὲν ἐγένετο! Ἐὰν εἴμεθα ἀδελφοί, θὰ ἦτο δυνατὴ ἡ συνεργασία! Πολὺ φοβοῦμαι, ὅτι εἴμεθα θηρία μᾶς ζούγκλας, πὺν τὸ ἔνα δὲν ἀνέχεται τὴν παρουσίαν τοῦ ἄλλου!

Ἐπειδὴ ὁμῶς εἴμεθα ὑποκριταὶ ἀποκρύπτομεν τὴν φρίκην τῆς ἀγριότητος μὲ τὸ ἔνδυμα τοῦ ζήλου! Ἐν ἐπιλόγῳ γράφομεν, ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ Χριστιανοῦ νοεῖται μόνον ἐν συναρτήσῃ ἀγωνιστικῇ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐν συνεργίᾳ ἄλλως φλυαροῦμεν ἐπικινδύνως,

Ὁ κανὼν . . . γιὰ τὸ μεταθετόν!

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ ἐργάζεται μετὰ ζήλου. Ἀντιμετωπίζει χωριστικὰς τάσεις κληρικῶν καὶ λαϊκῶν. Ἐπιτυγχάνει πολυτίμους ἐπαφὰς μετὰ παραγόντας τῆς ἀνὰ τὸν κόσμον Ὁρθοδοξίας καὶ διατηρεῖ πολύτιμον μετ' αὐτῶν ἀλληλογραφίαν. Ἀποστέλλει ἀντιπροσώπους τῆς εἰς τὸ ἐξωτερικὸν διὰ βολιδοσκότησιν.

Αὐτὰ τὰ κυριώτερα γεγονότα ἀνεγράφησαν εἰς τὴν φέρουσαν τὸν ἀριθμὸν 1959 ἱστορικὴν σελίδα.

Τί προσδοκῶμεν κατὰ τὸ 1960;

Εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ ἀγῶνος μας τὸ γεγονός, τὸ ὁποῖον θὰ εἴπῃ τὸν ὄγκον του ἐπὶ τῆς πορείας τοῦ ἀγῶνος μας εἶναι ἡ σύγκλησις τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου. Κατὰ συνέπειαν ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ διαφωτίσῃ καὶ τὸ χρίστωμένο πλήρωμα, πότε θὰ ὑποχρεοῦται νὰ δεχθῇ τὰς ἀποφάσεις τῆς καὶ τοὺς παραγόντας τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου ἐπὶ τῆς οὐσίας τοῦ ζητήματός μας. Καὶ αὐτὸ μὲν εἶναι τὸ οὐσιώδες. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα θέματα, ὅπως ἡ ἀξιοποίησις τῶν μετ' αὐτοῦ ἐξωτερικῶν ἐπαφῶν, ὁ συντονισμὸς τοῦ ἐσωτερικοῦ μετώπου, ἡ ἀντιμετώπισις τοῦ προβλήματος τῶν παραρτημάτων. Πρέπει ἀκόμη κατὰ τὸ 1960 νὰ ἀυξηθῇ ἡ κυκλοφορία τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας».

Τὸ 1960 εἶναι ἀσφαλῶς ἔτος κρίσιμον ἀπὸ γενικωτέρας ἀπόψεως, τῆς Οἰκουμενικῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ Ὁρθοδοξία διέρχεται περίοδον δοκιμασίας ἐξ αἰτίας τῶν διαφορῶν ρευμάτων ἐκμοδεσμοῦ αὐτῆς.

Τὸ 1960 ἔχει ἀνάγκην προσοχῆς καὶ ἐπαγρυπνήσεως.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Τὴν 11ην τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου πανηγυρίζει ὁ παρὰ τὴν Παιανίαν Ἱερὸς Ναὸς Ἀγίου Θεοδοσίου (Ἡσυχαστήριον πατρὸς Θεοδοσίου) καὶ θέλει ψαλῇ Ἱερὰ Ἀγρυπνία.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες δύνανται νὰ μεταβοῦν διὰ τῶν λεωφορείων Παιανίας (ἀπὸ Θησείων) στάς Λαγοῦ 17ον χιλιόμετρον.

2) Ὡσαύτως τὴν 18ην τοῦ ἰδίου μηνὸς πανηγυρίζει ὁ παρὰ τὸν Λόφον Ἀξιωματικῶν Ἱερὸς Ναὸς Ἀγίου Ἀθανασίου. Ἀφ' ἐσπέρας θὰ ψαλῇ Μέγας ἑσπερινὸς τὴν δὲ πρωτὴν πανηγυρικὴ λειτουργίαν μετ' ἀρχοκλασίας.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ὁδὸν, δύνανται νὰ μεταβοῦν διὰ τῶν Λεωφορείων Ἀνω Λόφου Ἀξιωματικῶν (τέρμα).

Ὑπεύθυνος ὁλῆς Παναγιώτης Ι. Βρετάνος
Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεωργίας Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

Ἀπὸ τὰς ὄχθας τοῦ Ἰορδάνου

ΒΑΠΤΙΣΙΣ ΚΑΙ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Εὐλαβικά ἡ ψυχὴ φτερουγίζει στίς ἡμέρας ὄχθας τοῦ Ἰορδάνου. Σήμερα δὲν θὰ συναντήσῃ κανεὶς τίποτα ἄλλο, παρὰ μιά μεγάλη βάρκα—σχεδία, δῶρο τοῦ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ καὶ μερικoὺς ἀραβορθοδόξους νὰ πωλοῦν μικρά φυαλλίδια μὲ τὸ ἁγιασμένο νερὸ τοῦ εὐλογημένου ποταμοῦ.

Πρὶν φθάσῃς στὸ σημεῖο, ποῦ γίνεται «τὸ χατζηλίκι» βλέπεις τὸ ὠραῖο μοναστήρι τοῦ Ἀγίου Γερασίμου, ἀκατοίκητο σχεδόν, νὰ ἐκφράζῃ μὲ τὴν παραπονιάρικη σιωπὴ τοῦ τὴν λύπη τοῦ γιὰ «τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως».

Καὶ ὅμως στὸ μέρος αὐτὸ πραγματοποιήθηκε ἓνα σημαντικό γεγονός ἀπὸ τὴν πνευματικὴ κοσμογονία τῆς Θείας ἐνανθρωπήσεως· ἐγράφη ἓνα κεφάλαιο ἀκόμη στὸ Θεόγραφο βιβλίον τῆς Ἀπολυτρώσεως. Ἡ βάπτισις τοῦ Κυρίου.

Ἀνερμήνευτη ἡ ἐκ Παρθένου Γέννησις· ἀνεξήγητη ἡ ἐν Ἰορδάνῃ Βάπτισις!

Τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου στάθηκε ἓνας μεσαιωνικὸς συμβολισμός. Ὅταν ἠρώτησαν τὸν Ἰωάννην οἱ Φαρισαῖοι «Τί οὖν βαπτίζεις;» ἀπήντησεν «ἐγὼ βαπτίζω ἐν ὕδατι· μέσος δὲ ὑμῶν ἕστηκεν ὃν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε».

Ὑπῆρξε ἀκόμη τὸ βάπτισμα Ἰωάννου μὴ ἐκδήλωσις μετανοίας.

Ποῖα ὅμως ἡ ἀνάγκη νὰ βαπτισθῇ «ὁ μὴ γνοὺς ἁμαρτίας»;

Ὁ Μέγας Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, δίδει εἰς ἓνα παιηγουρικόν του λόγον μίαν θαυμασίαν ἐρμηνείαν. Λέγει, ὅτι ὁ Κύριος ἐβαπτίσθη ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου, σὺν τοῖς ἄλλοις, καὶ διὰ τὴν ἐμπνεύση τὸ πνεῦμα τῆς ταπεινώσεως, ὥστε νὰ καταδέχεται νὰ βαπτίζεται ἀπὸ ταπεινὸν ἱερέα ὁ ἡγεμὼν ὁ ἔχων ὑπεροχὴν καὶ ἐξουσίαν.

Εἰς τὴν βάπτισιν τοῦ Κυρίου βλέπομεν τὸν τύπον, ἀλλὰ καὶ τὰ συστατικὰ στοιχεῖα τοῦ βαπτίσματος τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Κύριος εἶχεν εἶπει κάποτε εἰς τὸν Νικόδημον «ἐάν μή τις γεννηθῇ ἄνωθεν, οὐ δύναται ἰδεῖν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ» καὶ ἐπεξηγῶν τὸ «ἄνωθεν» ἐπιλέγει «ἐάν μή τις γεννηθῇ ἐξ ὕδατος καὶ πνεύματος». Τὸ ὕδωρ ἀποτελεῖ τὸ ἐξωτερικὸν στοιχεῖον τοῦ βαπτίσματος· καὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἐσωτερικόν, τὸ μυστικόν.

Τὸ ὕδωρ τοῦ Ἰορδάνου καὶ ἡ ἐμφάνισις τῆς Ἀγίας Τριάδος, εἰδικώτερον δὲ ἡ ἐν «εἶδει περιστερᾶς» ἐπιφοίτησις τοῦ Ἀγ. Πνεύματος ἀποτελοῦν τὴν μυστικὴν προεικόνισιν τοῦ θεμελιακοῦ τῆς Ἐκκλησίας μυστηρίου τοῦ βαπτίσματος.

Τὸ βάπτισμα, ὅπως καὶ ὅλα τὰ μυστήρια ἐμφανίζει μὲν μίαν ὁλικὴν παραστατικότητά, ἐν τούτοις ὅμως ἡ ὑπόστασις τοῦ εἶναι τελείως πνευματικὴ, ὑπεργήνη. Ἀποτελεῖ μίαν πρα-

γματικὴν ἔνωσιν μὲ τὸν οὐρανόν.

Ἀλλ' αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν ἀποκλύπτει ἡ βάπτισις τοῦ Κυρίου ἐν Ἰορδάνῃ; Συναντᾶται διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ γῆ καὶ οὐρανός, ἐπίγεια καὶ οὐράνια! Ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ εἰς τὰ μυστήρια ἐξασφαλίζει τὴν ἐνότητα αὐτῆς.

Νὰ λοιπὸν ἡ ἁγία καὶ ὑπερφυσικὴ σκοπιμότης τῆς Βαπτίσεως τοῦ Κυρίου. Τὴν παρουσίαν αὐτὴν ἐπιζητεῖ καὶ ὁ λειτουργὸς κατὰ τὴν τέλεσιν τοῦ βαπτίσματος! «*Πάρεσο καὶ νῦν διὰ τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου Σου Πνεύματος καὶ ἀγιάσον τὸ ὕδωρ τοῦτο*».

Τοιοῦτου βαπτίσματος ἀνάλογος ὑπῆρξε ὁ Βαπτιστής.

Καρπὸς ἐπαγγελίας ἀνεδείχθη «μελίων ἐν γεννητοῖς γυναικῶν»· Ἀσκητής, Προφήτης, ἐξοπλισμένος μὲ τὸ ἀκατανίκητον βάρος τῆς ἀληθείας ἔχει τὴν δύναμιν ὅχι μόνον νὰ καυτηριάζῃ τοὺς φαρισαίους, ἀποκαλῶν αὐτοὺς «γεννήματα ἐχιδνῶν», ἀλλὰ καὶ νὰ διαμηνύει εἰς τὸν μοιχὸν ἡγεμόνα Ἡρώδην «οὐκ ἔξεστι σοι ἔχειν τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου».

Εἰς τοιοῦτον πρόσωπον ἀναθέτει ἡ Θεία Πρόνοια τὸ ὕψιστον ἔργον τῆς Βαπτίσεως Ἡ δὲ προσωπικότης τοῦ Βαπτιστοῦ περικοσμεῖται σὺν μὲ φωτοστέφανον ἀγιότητος ἀπὸ ἄκρα ταπεινώσεως. Ὅταν μερικοὶ κακόβουλοι προσπαθοῦν νὰ παρουσιάσουν εἰς τὸν Ἰωάννην τὸν Κύριον, ὡς ἐπισκιάζοντα τὴν δρᾶσιν τοῦ μὲ τὴν δρᾶσιν τὴν προσωπικὴν τοῦ καὶ τῶν μαθητῶν τοῦ ἐκείνου ἀπαντᾷ: «Αὐτὸν δεῖ σὺξάνειν ἐμέδεέλαττοῦσθαι».

Καὶ ὅταν τὸν ἠρώτησαν οἱ φαρισαῖοι ποῖος ἦτο, ἐκεῖνος ἀπήντησεν, χρησιμοποιοῦν τὴν προφητικὴν φράσιν τοῦ Ἠσαΐου «Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ».

Τέτοια πρόσωπα ἐπιλέγει πάντα ἡ Θεία Πρόνοια ὡς συνεργοὺς εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν μεγάλων βουλῶν.

Παράδειγμα πειθαρχίας

Ὁ ἐφημέριος τοῦ ἐν Ζευγολατιῷ Κορινθίας αἰδεσιμώτατος ἱερεὺς Σπυρίδων Μπαχταλιάς, ἐντολῇ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, μετέβη εἰς Βούρβουρα Κυνηρίας, ὅπου ἐξυληρέτησε τοὺς ἐκεῖ ἀδελφοὺς. Εἶναι ἀξιόπαινος διὰ τὴν πειθαρχίαν του.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Κυκλοφοροῦν ἡμερολόγια πρὸς ὠφέλειαν ἰδιώτου. Ἀπαντεῖς ὅσοι πιστεύουν εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα πρέπει νὰ προμηθευθοῦν τοὺς ἡμεροδείκτας τοίχου καὶ τσέπης 1960 ἀπὸ τὰ γραφεῖα.

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ

Υπὸ Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτου ΑΚΑΚΙΟΥ ΠΑΠΠΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὴν κατόλυσιν τῶν Τεσσαρακοστῶν ἐπέβαλον, καὶ τὸ Πουργατόριον ἐχόλκευσαν καὶ τόσα ἄλλα ἐναντία τῆς Ὁρθοδόξιας ἐφεύρον καὶ ἐφήρμοσαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν, κατὰ τὸ δοκοῦν καὶ ἀνευ γνώμης οὐδεμιᾶς ἄλλης Ἐκκλησίας. Οὕτω ἐπέβαλον καὶ τὸ νέον ἡμερολόγιον καταφρονήσαντες τὸ παλαιόν, ὅπερ οἱ πατέρες τῆς Ἀσῆς. Οἰκουμένης Συνόδου ἐφήρμοσαν, μετὰ καταδικὴν ἀναθέματος καὶ ἀφορισμοῦ εἰς ἐκείνους ποὺ θὰ τὸ ἀμφισβήτησουν ἢ ἀλλοιώσουν.

Πάντα ταῦτα πρέπει οἱ Λατῖνοι νὰ τὰ διορθώσουν καὶ ἀποκαταστήσουν ὅπως τὰ εἶχαν ἀρχικῶς καὶ τότε νὰ ἔλθουν πρὸς συζήτησιν διὰ τὴν ἑνωσιν.

Καὶ τὸ σπουδαιότερον ἀκόμη χρέος τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας εἶναι τὸ νὰ ἐνωθῇ αὕτη μετὰ πάντων τῶν ἀπεσχισθέντων ἀπ' αὐτῆς διαφόρων αἰρετικῶν ὁμάδων καὶ δὴ τῶν Διαμαρτυρομένων ποὺ εἶναι ὁλόκληρος ἡ Γερμανία καὶ τότε ἐνωμένη οὕτῃ μετὰ τῶν ἰδικῶν τῆς νὰ προσέλθῃ διὰ τὴν γενικὴν ἑνωσιν.

Ἄτοπον γὰρ ἐστὶν νὰ γίνουσι τόσοι κόποι, ἰδρώτες καὶ προσπάθειαι διὰ τὴν ἑνωσιν μετὰ τῶν Λατίνων μόνον καὶ ἔπειτα νὰ ἐπαναληφθοῦν τὰ ἴδια καὶ μετὰ τῶν Προτεστάντων καὶ τῶν ἄλλων. Οὕτω δὲ νὰ ἔλθῃ αὕτη πρὸς τὴν Ἀνατολικὴν ὁπόθεν ἐχωρίσθη νὰ ἐπιστρέψῃ καλῶς, ὅθεν ἐξῆλθεν κακῶς καὶ ὅχι ἡ Ἀνατολή νὰ μεταβῇ πρὸς τὴν Δύσιν. Ὅχι ἡ Ὁρθοδοξία πρὸς τὴν αἵρεσιν, ἀλλ' ἡ αἵρεσις πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ὅχι ἡ ἀλήθεια πρὸς τὸ ψεῦδος, ἀλλὰ τὸ ψεῦδος εἰς τὴν ἀλήθειαν, ἡ ἀμαρτία πρὸς τὴν ἀρετήν, ἡ κακία πρὸς τὴν καλῶσύνην, ἡ ἀνηθικότης πρὸς τὴν ἠθικὴν καὶ σωφροσύνην.

Αἱ κινήσεις ὅμως οὕται αἱ τωριναὶ καὶ αἱ προσπάθειαι αἱ τελευταῖαι τῶν Δυτικῶν ἥτοι τὰ Παγγρηστικὰ Συνέδρια καὶ αἱ ἐξαπολυόμεναι προπαγάνδαι τῶν εἰς τὴν Ἀνατολὴν καὶ τὸ τελευταῖον τῶν ἐν Ρόδῳ Συνεδρίων, προσπαθοῦν νὰ καταπνίξουν τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὴν ἀφανίσουν, ὡς σταγόνα ἐν τῷ ὠκεανῷ μέσα εἰς τὰς ἰδικὰς τῶν αἵρέσεις. Αὐτὸς εἶναι ὁ κύριος σκοπὸς ὅλων τῶν κινήσεων αὐτῶν καὶ τῶν ἐξῆς ἐπὶ πλέον σημαντικῶν γεγονότων.

Πότε ἄλλοτε ἔγινεν ἡ παρετηρήθη εἰς τὰ χρονικά, Ἑλλήν πρωθυπουργὸς ὁ Παπάγος μετὰ τῆς συζύγου του νὰ μεταβῶν εἰς τὸν Πάπαν πρὸς προσκύνησίν του καὶ νὰ λάβουν τὴν εὐλογίαν του, ἀνθρώπου αἰρετικοῦ καὶ ἀναθεματισμένου ὑπὸ τῶν Συνόδων καὶ ἐχθροῦ ἐπιθανατίου τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐπὶ 1000 ἔτη; Ποῖοι εἶναι αὐτοὶ οἱ ἀθεόφοβοι καὶ μισέλληνες, οἱ διοργανοῦντες τὰς

τοιαύτας ἀλλοκότους κινήσεις καὶ ἐνεργείας; Νὰ προσπαθοῦν νὰ ὑποτάξουν τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τοὺς προαιωνίους ἐχθροὺς μας; Μετὰ τοὺς Ἱταλοὺς δὲν ἐπολεμούσαμεν ἀπὸ τὸ 39 ἕως τὸ 44; Πόσες χιλιάδες στρατὸς ἑλληνικὸς ἐχάθη;

Πρέπει λοιπὸν νὰ μάθουν πάντες οἱ διοικοῦντες τὰ ἀνωτέρω καὶ πάντες γενικῶς οἱ καθарοὶ Ἕλληνες πόθεν προῆλθον τὰ μεγάλα κακά καὶ ἀτυχήματα εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Χριστιανισμόν καὶ δὴ ἡ πᾶσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὸ 1453, ἵνα προσέξωμεν καὶ μὴ περιπέσωμεν εἰς τὰ ἴδια λάθη ἀλλὰ τὰ παθήματα νὰ μᾶς γίνουσι μαθήματα.

Παρακαλῶ ὅθεν, δώσατε τὴν δέουσαν προσοχήν, διότι τὰ γραφόμενά μου εἰσὶν ἱστορικὰ ἀλήθεια καὶ ὅχι μυθιστορήματα.

Ὅταν οἱ Βυζαντινοὶ ἠνοχλοῦντο συνεχῶς ὑπὸ τῶν αἰφνιδιαστικῶν ἐπιθέσεων τῶν Τούρκων ἐξ Ἀνδριανουπόλεως περιελθόντες εἰς ἀμφοτέρωθεν ἀπεφάσισαν μετὰ τῶν πολιτικῶν καὶ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰωάννου τοῦ Παλαιολόγου νὰ κάμουν μίαν ὑποκριτικὴν καὶ ψεύτικην ἑνωσιν φαινομενικὴν διὰ νὰ λάβωσιν ἀπὸ τὸν Πάπαν τὴν ὑποσχεθεῖσαν βοήθειαν, εἰς χρήμα, στρατὸν καὶ πλοῖα. Αποφασίζουσι λοιπὸν νὰ μεταβῶν εἰς Δύσιν ὁ αὐτοκράτωρ, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Δημήτριος ἡγεμὼν τῆς Πελοποννήσου, ὁ Φραντζῆς καὶ ἄλλοι λογάδες τοῦ ἔθνους, ὁ Πατριάρχης Ἰωσήφ, ὁ ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικὸς ἀντιπρόσωπος 2 Πατριαρχείων τῆς Ἀνατολῆς, ὁ Βησσαρίων Ρωσίας καὶ ἄλλοι Ἀρχιερεῖς (παρὰ τὰς σοφὰς διαμαρτυρίας τοῦ μεγάλου ἐκείνου Ἑλληνος τοῦ Γεωργίου Σχολαρίου λέγοντος καὶ κηρύττοντος ἀναφανδόν: ταλαίπωροι Βυζαντινοὶ ἐγκαταλείψατε τὸν Θεὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν καὶ πεποιθήσατε ἐπ' ἄρχοντας ἐπὶ υἱοὺς ἀνθρώπων οἷς οὐκ ἔστι σωτηρία). Καὶ ὁ πατὴρ τοῦ αὐτοκράτορος, περιῆλθεν ἐπὶ θμῆνον ὅλας τὰς αὐλὰς τῶν Δυτικῶν κρατῶν ὅταν ἦτο αὐτοκράτωρ πρὸς ἑνωσιν, ζητῶν τὴν βοήθειάν των καθ' ὅσον χριστιανῶν καὶ μὴ ἐπιτυχῶν ἐπέστρεψε εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀπηλπισμένος ἀπεσφόρη τοῦ θρόνου τοῦ εἰς τὴν Μοῖνῃν τοῦ Παντοκράτορος, ἐγένετο Μοναχὸς καὶ εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ζωῆς του ἐκάλεσε τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωάννην τὸν αὐτοκράτορα ἵνα τοῦ ἀφίση τὰς τελευταίας παραγγελίας του, εἰπὼν αὐτῷ: τὸ μόνον ποὺ δὲν θὰ ἐπιχειρήσῃ ποτὲ εἶναι ἡ ἑνωσις μετὰ τῶν Λατίνων, διότι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον ἐντὸς τῶν Πνεύμα Χριστοῦ. ἀλλ' ἄγονται ἀπὸ πνεῦμα δαιμονικόν καὶ ἐπιχειροῦν νὰ μᾶς ὑποτάξουν τοὺς Ἀνατολικοὺς ἔθνικῶς καὶ θρησκευτικῶς ὅπως τοὺς ἐσπούδασα ἀκριβῶς κατὰ τὴν θμῆνον πρὸς αὐτοὺς περιοδεῖαν μου!!! Ὡσὼν νὰ τοῦ εἶπε δυστυχῶς μόλις ἀπο

θάνω, νὰ μεταβῆς εἰς τὴν Φλωρεντίαν διὰ τὴν ἔνωσιν ὅπως καὶ ἔγινεν.

Δὲν ἴσχυσαν μῆτε αἱ συμβουλαι τοῦ πατρὸς τοῦ αὐτοκράτορος, μῆτε αἱ σοφαὶ διμαρτυρίαι τοῦ Σχολαρίου μῆτε ἡ λογικὴ, ἀλλὰ μετέβησαν πάντες καὶ ἐπαίτησαν ἀπὸ τὸν Πάπα, ἵνα ποιῇ σωσι τὴν ἔνωσιν καὶ λάβωσι τὴν βοήθειαν.

Τὰ ὅσα συνέβησαν καὶ ἔπαθαν οἱ Ἀνατολικοὶ ὑπὸ τοῦ Πάπα ἐπὶ ὁλόκληρον τριετίαν ἐκεῖ εἰς Φλωρεντίαν εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγραφῶν ἐνταῦθα. Εἶναι τυπωμένον βιβλίον καὶ ὁ θέλων μαθεῖν, ἄς ἀποκτήσῃ τὴν ἱστορίαν διὰ τὰ νὰ γνωρίσῃ τὸ κλῆρο καὶ ὑπεροπτικὸν τοῦ Πάπα καὶ τῶν ὀργάνων του ἀλλὰ καὶ πολλῶν ἡμετέρων δυστυχῶς. Ὡσαύτως τὸ ἄκέραιον καὶ γρανιτῶδες ὀρθόδοξον αἶσθημα τοῦ ἁγίου Μάρκου δι' οὗ κατήγαγε περιφνή νίκην κατὰ τῶν Λατίνων ἐγκαταλείρηται μόνος του, καὶ ἀποδείξας αὐτοῦς ἐνώπιον ὁλοκληροῦ τῆς ψευδοσυνόδου, ἡμετέρων καὶ Λατίνων ψεύστας καὶ κινυρόμους καὶ αἰρετικούς, ὅπως καὶ εἶναι. Πλὴν ὁ δυστυχὴς αὐτοκράτωρ ποθῶν καὶ ἐπιμένων νὰ λάβῃ τὴν βοήθειαν τοῦ Πάπα, ἐξηνάγκασε τοὺς πάντας πλὴν τοῦ ἁγίου Μάρκου καὶ ὑπέγραψαν τὴν ἔνωσιν! Καὶ λαβόντες μερικὰ ψυχὰ ὑπέστρεψαν κατησχυμένοι εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν πλὴν τοῦ Πιτριάρχου, ὅστις ἀπέθανεν ἐκεῖ σκωληκὸ βρωτός καὶ τοῦ Βησσαρίωνος Ρωσίας, ὅστις ἐγένετο Λατίνος!

Αὐτὸ ἦτο τὸ ἄδοξον τέλος τῆς ψευδοσυνόδου ταύτης, ἧς τὴν ἔνωσιν ἐφήρμοσαν φαινομενικῶς καὶ ὑποκριτικῶς ἐντὸς τοῦ περιλάμπρου ναοῦ τῆς ἁγ. Σοφίας, τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων τοῦ ἔτους 1452 μνημονεύσαντες ἐκφώνως τὸ ὄνομα τοῦ Πάπα εἰς τὸ «ἐξαιρέτως». Ἐν τῷ μνημονεύματι ἐξεργάγη ἐπανάστασις ἐντὸς τοῦ ναοῦ καὶ ἐφανεύθησαν ἡ καὶ κατεπατήθησαν πολλοί, διότι ὁ λαὸς διηρέθη εἰς ἀνθεωτικούς καὶ ἐνωτικούς· δὲν παρεδέχοντο καὶ τότε, ὅπως καὶ πάντοτε οἱ καθαροὶ καὶ ἀκραίφνεις Ἕλληνες, τὴν ἔνωσιν καὶ στασιάζαντες ἐθυσιάσθησαν πολλοί. Ἐπὶ τέλους οἱ Τοῦρκοι ἤρχισαν νὰ περισφύγκουν πολιορκούντες τὴν Πόλιν οἱ δὲ ἡμέτεροι ἀνθίσταντο γενναίως.

(Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ φέρει εἰς γνώσιν τοῦ ἀνα τὴν χώραν ἡμετέρου Ἱεροῦ Κλήρου διὰ τὴν 13ην τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου κατὰ τὸ πάτριον ἑορτολόγιον, ἡμέραν Τρίτην, ἀπεφασίσθη ἡ σύγκλησις του διὰ τὸ Γ'. Ἱερατικὸν Συνέδριον ἐν ταῖς Γραφεσίαις τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Ἐκ τῆς χρηστοθείας

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ

Αἱ γυναῖκες δὲν ἔχουν καμμίαν εὐλογον ἀφορμὴν εἰς τὸ νὰ βάνουν φτιασίδια.

Τὶ νὰ πολυλογῶ; οὐδὲ μίαν ἀφορμὴν καὶ αἰτίαν εὐλογον ἔχετε, ὦ γυναῖκες, εἰς τὸ νὰ μεταχειρίζεσθε φτιασίδια· διότι ἂν εἴσθε φυσικὰ εὐμορφες, περὶ τὰ ταῦτα εἶναι εἰς ἑσᾶς, ἂν εἴσθε ἀσχημες αὐτὰ σᾶς δείχνουν ἀσχημοτέρας· διότι λέγει ὁ Ἐκκλησιαστής· «ἡεστραμμένον οὐ δυνήσεται κοσμηθῆναι» (Ἐκκλ. α' 15). Καὶ πάλιν· «τίς δυνήσεται κοσμηθῆναι, ὃν ἂν ὁ Θεὸς διαστρέψῃ;» (Ἐκκλ. ζ' 11). Ἄν θέλετε μὲ αὐτὰ νὰ ἀρέσετε καλλίτερα εἰς τοὺς ἄνδρας σας, ἡξεύρετε ὅτι περισσότερον τοῦ λυπεῖτε μὲ τοῦτο καὶ πλέον δυσάρεστες εἰς αὐτοὺς γίνεσθε. Ἄν εἴσθε γραῖες καὶ θέλετε νὰ φαίνεσθε νέες μὲ ψιμμύδια, γινώσκετε ὅτι οἱ ζαροματάδες τοῦ προσώπου σας καὶ τὰ ἄσπρα μαλλιά σας καὶ τὰ σάπια καὶ ἐβγαλμένα δόντια ὅπου ἔχετε, μαρτυροῦσι τὸ γηρατειὸν σας.

Ἐὰν δὲ εἰς ὅλον τὸ ὕστερον καὶ θέλετε νὰ καλωπίξεσθε διὰ νὰ καυχᾶσθε εἰς τὰ τοιαῦτα· ἀλλοίμονον! Καὶ αὐτὰ σᾶς κάμνουν περισσότερον νὰ ἐντρέπεσθε καὶ νὰ ταπεινώνεσθε νὰ μὴ σᾶς βλέπουν οἱ ἄνθρωποι καὶ μάλιστα οἱ ἄνδρες καὶ αἱ ὁμοίαι σας γυναῖκες, ὅπου σᾶς ἡξεύρουν πῶς μεταχειρίζεσθε τὰ τοιαῦτα.

Ἀπὸ τὴν δριττὴν τῶν Κατηχητικῶν μας

Τὴν Κυριακὴν, μετὰ τὴν Χριστοῦ Γέννησιν, ἔλαβε χώραν σεμνὴ τελετὴ τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου τῆς ἐνορίας Κοιμήσεως Θεοτόκου (Ταμπουρίων). Κατ' αὐτὴν ἐψίλησαν ὡραῖοι ὕμνοι, ἀπηγγέλθησαν ἐμπνευσμένα ποιήματα καὶ διανεμήθησαν εἰς τὰ ἀπορώτερα παιδιὰ τοῦ Κατηχητικοῦ πλοῦσια δέματα. Σχετικῶς ὁμίλησεν εἰς τὴν ἐόρτην σύναξιν λαϊκὸς Θεολόγος. Εἶναι ἀξιέπαινος ὁ ἐφημέριος πατὴρ Παντελεῖμον, ἡ κατηχήτρια δ. Εὐαγγελία Θεοδωρίδου καὶ ὅλον τὸ ἐκκλησίασμα.

—Τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τῆς φιλανθρωπικῆς ὁργανώσεως «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια» τὰ Καταχητικὰ Σχολεῖα Ἁγίου Φιλίππου, Εὐαγγελιστρίας (Καραχάλιου) καὶ Κοιμήσεως Θεοτόκου (Ταμπουρίων) μὲ τὰς κατηχητρίδας κ. Δέσποινας Αἰγερινοῦ καὶ διδασ. Πόπην Δημοπούλου καὶ Εὐαγγελίαν Θεοδωρίδου ἐπεσκέφθησαν τὸ Νοσοκομεῖον Βούλας, ὅπου ἐψυχαγώγησαν τοὺς ἀσθενεῖς καὶ προσέφεραν γλυκίσματα. Τὰς ομάδας συνώδενσαν ἐκ μέρους τοῦ Διοικ. Συμβουλίου αἱ κ. κ. Μ. Γ. Βερτοπούλου καὶ Ἀθηνᾶ Γυφτοπούλου.

Ἀπὸ τὸ ἀρχαῖον τοῦ Ἀγῶνος.

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ 1926

Ὡσάν ἔφθασεν ἡ 6η 12ου 1926 ἐσκεφθήκαμεν νὰ ἐορτάσουμε τὸν Ἅγιον μεγαλοπρεπῶς δι' ἀγρυπνίας. Καὶ ἐπειδὴ στὸ περιβόλι τοῦ Κου Τουρκαμπή στίς Βασιλικὲς Γέφυρες, πλησίον στὰ Λιόσα, ἦτον ἐντὸς τοῦ περιβολιοῦ δύο ἐκκλησίαι—ἡ μία ἦτο ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου, τὴν ὅποιαν καὶ ἐορτάσαμε στὰς 15 Αὐγούστου ὅπου μᾶς παρεχωρήθη ὁ Ἱερὸς Ναὸς τῆς καλοκαγαθίας τοῦ νοικοκύρη τοῦ κτήματος—μὲ τὸ θάρρος αὐτὸ ἐπήγαμε νὰ ζητήσουμε τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου Νικολάου, διὰ τὴν ἀγρυπνίαν τοῦ Ἀγίου Νικολάου τὴν 6ην Δεκεμβρίου, καὶ ἀμέσως ὁ καλὸς νοικοκύρης μᾶς ἄφησε τὴν ἐκκλησίαν ἐλεύθερη καὶ ἀρχίσαμε νὰ ψάλλωμε τὸν ἔσπερινόν. Κατὰ σύμπτωσιν ἦτανε μαζί μας καὶ ὁ πατὴρ Νεκτάριος, ὁ βιβλιοπώλης τοῦ Ἀγίου Ὁρους, ὁ ὅπτος μᾶς ἐβοήθησε ὥς καλλιφωνοτατος ἱεροψάλτης ὅπου εἶναι.

Ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁ παγκάκιστος δαίμων, ὅπου ἀγρυπνεῖ πάντοτε διὰ τὸ κακόν, ἀγρυπνοῦσε καὶ αὐτὴν τὴν νύκτα διὰ νὰ διαλύσῃ τὴν ὠραίαν αὐτὴν ἀγρυπνίαν καὶ ἔβαλε ἄλλους ἀνθρώπους διαβόλους καὶ ἔθεσαν στὸν περίβολον τῆς ἐκκλησίας 3 δυναμίτες, θάψαντες αὐτοὺς στὴν γῆν. Ἀλλὰ εὐτυχῶς ὁ ἕνας ἐξ αὐτῶν ἔσκασε καὶ μόλις ἄκουσε ὁ εὐρισκόμενος Λαὸς διὰ τὴν ἀγρυπνίαν τὸν κρότον, φοβηθεὶς ἐσκόρπισε μέσα στὸν κόμπο καὶ ἔτρεξαν ἡ Ἐπιτροπὴ Ἀνδρέας Βαπορίδης, Ἰωάννης Σιδέρης, Κ. Ξύγγος καὶ ἄλλοι καὶ ἐσύναξαν τὸν Λαόν, φέροντες αὐτὸν στὴν ἐκκλησίαν. Διότι μόλις ἔσκασαν οἱ δυναμίτες, ἔτρεξαν ὁ ἀδελφὸς καὶ παλαίμαχος Ἡλίας Ἀγγελόπουλος, καὶ ἂν δὲν ἀπατώμαι, καὶ ὁ ἀδελφὸς Παναγιώτης Ἀντωνᾶτος πρὸς ἐξεύρεσιν τοῦ τόπου, ὅπου εἶχανε τοποθετηθῇ οἱ δυναμίτες καὶ ἤθρανε τοὺς ἄλλους δύο ἄσκαστους καὶ ἔθεσαν αὐτοὺς εἰς ἀχρησίαν.

Πάντως ἡ τοποθέτησις τῶν δυναμιτῶν ὅπου ἔγινε, ἦτανε ὅπως ὁποῖτε ἀπεσταλμένος ἄνθρωπος τῆς Μητροπόλεως καὶ ὄχι βεβαίως τοῦ κτηματίου, διότι καὶ ὁ ἴδιος καὶ οἱ δύο κορασίδες τοῦ ἦτον Παλαιοημερολογίτισσες καὶ ἔτσι χωρὶς ἀμφιβολίαν ἦτανε ἄνθρωπος τῆς Ἐπισκοπῆς. Ἀλλὰ ὁ Μέγας Ἱεράρχης Ἅγιος Νικόλαος διέλυσε τὸ κακόν καὶ ἡ ἀγρυπνία τοῦ ἔγινε μεγαλοπρεπεστάτη, καὶ μόλις ἐτελειώσαμε, ἐδοξολογήσαμε τὸν Κύριον διὰ τὰς μεγάλας δωρεὰς ὅπου δίδει στοὺς μαχομένους διὰ τὴν Ὁρθόδοξίαν δούλους του, καὶ ἀρχισε ὁ Λαὸς χαρούμενος καὶ ἐπήγαινε ἕνας ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια Ἑμ-ἱς δὲ ἐσυνοδεύσαμεν τὸν ἀλησμόνητον πατέρα Ἰωάννην στὴν κατεικίαν του καὶ ἐπήγαμε καὶ ἐμεῖς στὰς οἰκίας μας νὰ ξεκουραστοῦμε. διότι οἱ προϊστάμενοί μας δὲν μᾶς ἀφήνανε νὰ τελέσωμεν τὴν ἡμέραν τοῦ Ἀγίου ἀργίαν.

Τελειώνοντας διδομέν στὸν παντοδύναμον

Θεὸν τὴν δοξολογίαν ὅπου μᾶς βοηθεῖ, διότι Ἄνευ αὐτοῦ (τοῦ Θεοῦ) οὐδὲν δυνάμεθα νὰ ποιήσωμεν.

Δόξα τῷ Κυρίῳ πάντων ἔνεκεν.

Κ. Νικολακόπουλος

Τὸ συγκαλούμενον Ἱερατικὸν Συνέδριον

Μὲ ἐνθουσιασμόν χαιρετίζομεν τὴν ἀπόφασιν διὰ τὴν σύγκλησιν τοῦ Ἱερατικοῦ Συνεδρίου. Οἱ ἱερεῖς μας ἀποτελοῦν τὰ νεῦρα καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας καὶ ὡς ἐκ τούτου δικαίως θεωροῦνται καὶ εἶναι οἱ κυριώτεροι παράγοντες τῆς κινήσεώς μας. Ἀρκετοὶ ἐξ αὐτῶν φέρουν τὰ στίγματα φυλακίσεων καὶ διωγμῶν καὶ πολλοὶ ἀνεδείχθησαν ὄντως ὁμολογηταί!

Ἀνάλογος λοιπὸν θὰ πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ κοσμιότης τοῦ Συνεδρίου. Ἄλλωστε θὰ εἶναι συμπύκνωση αὐτοῦ τοῦτο τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, ἐπιχέον τὰς εὐλογίας του καὶ τὴν ἀνωθεν εἰρήνην.

Φωναί, ἀντεγκλήσεις, βιαιότητες καὶ τὰ τοιαῦτα ξένα πρὸς τὴν ἱερότητα τοῦ χώρου καὶ τὸν σκοπὸν τοῦ Συνεδρίου δὲν θὰ πρέπει νὰ ὑπάρξουν! Καὶ δὲν θὰ ὑπάρξουν διότι οἱ ἱερεῖς μας γνωρίζουν νὰ τιμοῦν τὴν ἱερότητα τοῦ σχήματός των!

Τοὺς ἀπευθύνομεν λοιπὸν τὴν εὐχὴν «καλῶς νὰ ἔλθουν!»

ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΕΙΣ ΤΟΝ Ι. ΑΓΩΝΑ

Ἡ ἐφεινὴ ἐκτύπωσις τῶν ἡμεροδεικτῶν τοῦ τοίχου καὶ τσέπης, καλαισθητικὴ καὶ τετράχρωμος, εἶναι σπουδαῖον ἀπόκτημα διὰ κάθε Χριστιανὸν Ὁρθόδοξον, διότι εἰς τὰ μικρὰ φύλλα τῶν ἡμεροδεικτῶν ἔχει συμπυκνωθῇ ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

Οἱ ἡμεροδείκται τοῦ σωτηρίου ἔτους 1960, συνταχθέντες ἐν Ἀθῶν ὑπὸ τοῦ Ὁσιολογιωτάτου καὶ Πολυσεβαστοῦ Πατρὸς Ἀντωνίου Μουσιάκα, ἀποτελοῦν ὄχι μόνον πρακτικὸν ἀπόκτημα, ἀλλὰ κυρίως πνευματικὸν λειμῶνα, ὅστις περιέχει ὅλα τὰ εὐώδη καὶ παραδείσια ἀνθή τοῦ Ὁρθοδόξου πνεύματος.

Ἐκτὸς αὐτοῦ οἱ ἡμεροδείκται τῆς ὁρθοδοξίας ἀποτελοῦν καὶ ἕνα μέσον προβολῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς γνησιότητος καὶ τῆς ἀνοθεύτου παραδόσεως, ἡ ὁποία πρέπει νὰ διαδοθῇ παντοῦ.

Δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους οἱ ἀδελφοὶ ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἄς σπεύσουν νὰ προμηθευθοῦν τὸ ὠραῖον αὐτὸ δῶρον καὶ ἄς τὸ διαδώσουν παντοῦ. Τὸ Πνευματικὸν κέρδος διὰ τὸν Ἱ. Ἀγῶνα θὰ ἴναι μέγαν.

Γεγονότα καί Κρίσεις

Π Ρ Ο Σ

ΤΟ ΕΥΣΕΒΕΣ ΠΛΗΡΩΜΑ ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Τέκνα ἐν κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἡ χάρις τοῦ ἐν Σπηλαίῳ Τεχθέντος Σω-
τήρος εἴη μεθ' ὑμῶν.

Εὐρισκόμεθα καὶ πάλιν εἰς τὴν εὐχάριστον
θέσιν νὰ σᾶς ἀνακοινώσωμεν ὅτι καὶ ἐφέτος ἡ
ἐορτὴ τῶν Θεοφανείων θὰ ἐπιτελεσθῇ με λαμ-
πρότητα εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν Ὑπαπαντῆς Πει-
ραιῶς (στάσις Πηγὰδα ὁδὸς Ἀντωνίου Θεο-
χάρη).

Ἐκ τοῦ Ναοῦ μετὰ τὸ πέρασ τῆς Θείας
Λειτουργίας θὰ ἐκκινήσῃ ἡ πομπὴ διὰ τὸν πα-
ραθαλάσσιον χῶρον Φρεατίδος ὅπου θὰ ψαλλῇ
ὁ Μ. Ἀγιασμός.

Καθήμενοι καὶ ὑποχρέωσις δι' ὅλους τοὺς
ἀγωνιζομένους τὸν ἱερὸν τῆς ὁρθοδοξίας ἀγῶνα
εἶναι ἡ πάνδημος προσέλευσις εἰς τὴν μεγά-
λην ἐορτήν. Οὐδεὶς ἀπολύτως, οὔτε μεγάλος
οὔτε μικρὸς νὰ μὴ ὑστερήσῃ εἰς τὴν συμμετο-
χὴν τῆς μεγάλης ἡμέρας.

ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΙ

1) Ἐξ Ἀθηνῶν

α) Διὰ τοῦ ἡλεκτρικοῦ σιδηροδρόμου καὶ διὰ
τῶν λεωφορείων Ἀθηνῶν — Πειραιῶς (ἀφετηρία
Ὀμόνοια) μέχρι τέρματος καὶ ἐκεῖθεν διὰ τῶν λεω-
φορείων 18 Ἀγ. Βασιλείου εἰς τὴν στάσιν Πηγὰδα,
ὁδὸς Ἀντωνίου Θεοχάρη ἔνθα ὁ ἱερὸς ναός.

β) Ἐκ Ζαπτείου, διὰ τῶν πρασίνων λεωφο-
ρείων Ἀθηνῶν — Πειραιῶς μέχρι τοῦ τέρματος ὅ-
που θὰ ἐρωτηθῇ ἡ ἀνωτέρω διεύθυνσις.

2) Ἐκ Πειραιῶς

Ἡ αὐτὴ συγκοινωνία καὶ διαδρομὴ διὰ τῶν
λεωφορείων 18 Ἀγίου Βασιλείου.

Ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν διεξήχθη με πᾶσαν
κοσμιότητα καὶ αξιοπρέπειαν ἡ Γενικὴ Συνέλευσις
τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ., ἀσχοληθεῖσα με τὴν ἐκλογὴν ἐφο-
ρευτικῆς ἐπιτροπῆς πρὸς διενέργειαν ἐκλογῶν. Ἀνή-
κει θερμὸς ἐπαινος εἰς τὸν πρόεδρον τῆς προσωρι-
νῆς Διοικήσεως κ. Γεώργιον Κόττην, ὅστις παρέμει-
νε εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ἀνατεθείσης εἰς αὐτὸν δικα-
στικῆς ἐντολῆς καὶ δὲν ἐπέτρεψε δυσχερεῖς καὶ
λυπηρὰς ἐκτροπὰς.

Συλλυπητήριαι.

Εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ κ. Αἰμιλίου Χασιώτη,
διαβιβάζομεν τὰ συλλυπητήρια διὰ τὸν ἀδόκητον θά-
νατον τοῦ υἱοῦ αὐτῶν Δημητρίου.

«Ὅς τὰ βλέπουν»

Σὰν εὐχάριστη κοραμέλλα πιπλίζουν οἱ διάφοροι
διδῶνται μας τὴν φράσιν «αὐτοὶ τρώγονται μεταξύ
τῶν!» Καὶ τὸ νὰ ὑπάρχουν διαφορετικαὶ ἀντιλήψεις
εἰς τοὺς κόλπους μιᾶς κινήσεως δὲν εἶναι σοβαρὸν
ζήτημα. Τὸ νὰ γεννῶνται ὅμως ζητήματα ἠθικῆς
τάξεως με πρωταγωνιστὰς Ἀρχιερεῖς εἶναι φαινόμε-
νον ἐπικινδύνου κρίσεως! Ὁ Μητροπολίτης Ἑδέσ-
σης καὶ Πέλλης κ. Διονύσιος εἰς μίαν ἐπιστολὴν τοῦ
δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ «Ἔθνος» ἐπι ἰθὺς με φρά-
σεις συνιστῶσας αὐτόχρομα βαρείας ὕβρεις ἐναντίον
τοῦ ἐξοχωτάτου ὑπουργοῦ Παιδείας, διότι, ὡς ἰσχυ-
ρίζεται ὁ ἐπιστολογράφος, ὁ Ὑπουργὸς ἐξεφράσθη
ἀνευλαβῶς διὰ τὸν ἀνώτερον κλῆρον τῆς Ἑλλάδος.

Δὲν εἶναι τῆς ἀρμοδιότητός μας νὰ ἀνερευνήσω-
μεν ποῦ ὑπάρχει ἡ ἀλήθεια ἐπισημαίνομεν ὅμως τὸ
θλιβερὸν φαινόμενον, τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει τὴν τε-
ραστίαν κρίσιν, ἡ ὁποία διαβιβρώσκει τὸ σῶμα τῆς
Ἑλληνικῆς Ἱεραρχίας, καρπὸς τῆς ὁποίας εἶναι ἡ
γίνεσις προβλημάτων ἠθικῆς τάξεως!

Ὅς τὰ βλέπουν αὐτὰ ὅσοι μέχρι τινὸς διεκήρυ-
σον, ὅτι τὴ προγονικὸν μας ἐλάττωμα τῆς ἀσυνενο-
σίας ἐξεδηλοῦτο μόνον εἰς τοὺς κύκλους μας!

Παιδαγωγὴ!

Τελευταίως ἐκυκλοφόρησε ἔντυπον συνταχθὲν
ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Π. Καλλιοπίου ἐναντίον τῆς
Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς καὶ τοῦ ἐξαιρέτου ἐπιστήμονος
καὶ συνεργάτου ἡμῶν κ. Παν. Βρεττάκου. Λυπού-
μεθα διὰ τὴν σπουδὴν τοῦ συντάκτου ἡ ὁποία ἀντὶ
νὰ οἰκοδομῇ, κρημνίζει. Δὲν ἀνέγνωσε ἄραγε κά-
που εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην τὴν σύστασιν τοῦ Κυ-
ρίου «ἐὰν ὁ ἀδελφός σου ἁμαρτήσῃ ἔλεγξον πρῶτον
μεταξὺ σου καὶ αὐτοῦ μόνον;» Διὰ τοῦ λοιποῦ δὲν ἐ-
φήρμοσε τὴν σύστασιν αὐτήν, ἐὰν πράγματι διέβλε-
ψε ἁμαρτίαν ἢ παράβασιν;

Ἡ ὁρθοδοξία δὲν κατοχυροῦται οὔτε με λιβέλ-
λους, οὔτε με ψαλλίδας, οὔτε με ὕβρεις, οὔτε με δια-
πληκτισμούς! Ὅλα αὐτὰ εἶναι τοῦλάχιστον παιδα-
γωγὴ!

Ἡ Ὁρθοδοξία ἀπαιτεῖ συνοχήν, ὁμόνοιαν, ἀγά-
πην, σύνεσιν!

Ἀπὸ τὴν φιλανθρωπικὴν κίνησιν.

Τὸ Φιλόπτωχον Ἀγίας Παρασκευῆς (Διοσκου-
ρων 6) διένειμε κατὰ τὰς ἐορτὰς εἰς τοὺς πτωχοὺς
ἐνορίτας τὸ ποσὸν τῶν 2.600 δρχ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρη-
μάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλῶν συνδρομῶν ἐφη-
μερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας ἐσφορὰς πρὸς
ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευ-
θύνεται ΜΟΝΟΝ πρὸς τὸν Ταμίαν Ἱερομ.
ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, ὁδὸς Κά-
νιγγος 32—Ἀθήναι.

(Ἐκ τῆς Ἑκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς)